

MOLNÁR MIKLÓS

Bohócként üdvözült

*„ha volna igazszívű kecske,
az ő dicséretét mekegné”
József Attila*

Bohóc vagyok,
bohóc volt az apám is,
bohóckodva gázolt át
tengernyi csúfságon.
Hírnévre bár nem vágyott,
ám nem fért a bőrébe,
az Újvilágba csatangolt,
hogyan szerencsét próbáljon.

Száraz lábbal lábalt át
az Óperenciákon,
nem az járt az eszében,
hogyan majd szállodát nyit,
vagy hollywoodi filmekhez
ő írja a könyvet,
amcsi légből kóstolt volna
egy-két szippantásnyit.

Szimatolni is kezdett
délceg sasorral,
de mert minden bűdös volt,
el is dugult menten.
*Be these words our sign of parting:
hell is empty, and all the devils are here,
motherfucker sons of bitches, I am leaving,*
mondta, repülőre szállván
Washington D.C.-ben.

Itthon aztán nekiült
bebifáznival széptant,
jogot, bölcséletet, meg
– a fene enné meg! –
teológiát:

hogyan kell jóistenné hazudni
egy kuszált agyakban fogant
komisz demiurgoszt.

Diplomát kapott róla végül,
 hogyan az égvilágon
semmihez sem ért,
 jogos tehát
 három *vívát!*

A padlásán
 nyestek, nyustok,
 denevérek dáridóznak,
pincében természet görögűzát,
 istállóban törökűzínnyét,
félutacatnyi tűzök
 gunnyaszt a pajtában,
búsan csipegetve
 a szomszédasszony gölödinjét.

*Ha szorul a kapca, együnk tűzököt,
– nem sorolom, bár tudnék rá húsz okot –;
akitől a tűzök étékként sem idegen,
fogyassza sütve melegen, vagy pástétomban hidegen:
jobb ma egy tűzök, mint holnap hat veréb.*

Napestig zsinórban
 csépele a zongoráját,
Aathovent,
 Beethovent,
 Ceethovent zenget,
Cervantest, Swiftet,
 Hašeket bújja,
A rím kedvéért Petőfit
 könyv nélkül is fújja,
és eközben rá se ránt,
 a rút új világ
 mit üzenget.

Levélakkot játszik
 a cheshire-i macskával,
regényt ír – lovaknak,
 ez is nagyon rá vall.

Shakespeare-től kapásból
 oldalakat idéz,
disznókra, ha ultizik,
 szárnyakat igéz.
Lassúsági versenyt nyer
 lajhárhajókokságon,
csigák mögött araszolva
 motorkerékpáron.

Mindemellet nagymestere
 a borászkodásnak:
aki sűrűn szivornyázta
 az ő kadarkáját
vagy rizlingjét,
 nem érhetette semmi baj
sem az agyát,
 se gyomrát,
 se szívét,
 se máját.

*Ha buckai karcost iszol,
föltámadsz a sírhant alól.
Búbánatnak mondjad, hogy hess!
Azért vagy ember, hogy nevetthess.*

Az ő buckai lángbora ihlette Kodály Zoltánt
*A kadarkatarka szarka farka,
avagy Alfred Jarry esete a talált biciklivel*
című profán oratórium megírására:

*Nem minden fajta szarka
farka kadarkatarka,
csak a tarka fajta szarka
farka kadarkatarka.*

Volt őneki neje is,
 szép sorjában három,
szeretője is rengeteg,
 mint kutyán a bolha,
számontartásukra
 alkalmasint alkalmas
csak Pataki Ferenc,
 a fejszámoló volna.

A három fia közül
 én vagyok az egyik;
ez a nevünk:
 Alfamér,
 Bétamér,
 Gammamér.
Magam sem tudom már,
 engem hogy is hívnak,
annyit tudok csak,
 hogyan bennem is van kutyavér.

Ha férfi bántotta,
 korbáccsal felelt,
ölebekre
 díszkarddal rontott,
ám barátja lévén
 mindennek, ami él,
még baromfivért
 sem szívesen ontott.

Nem hegycsúcsra született,
 hanem lapályra,
királydinyétől ékes rónaságra,
szélre húzódba, *abseits* élt,
 hiperboreus módra,
magasról hányt fittyet
 a politika szánalmas locsogására.

*Mert nem értük föl észsel, hogy talán
Prospero volt ő, bohóccalcás varázsló Tűzoktanyán,
de sokszor akartunk szarvasokká válni,
hogy apánkat a szarvunk hegyére tűzhessük,
éles kősziklához hozzávagdoszassuk,
rétről rétre, kőről kőre, hegyről hegyre üzhessük –
szarvassá nem lettünk, éppen az a kínunk,
borzra, struccra, majomra inkább hasonlítottunk.*

A termodinamika második törvényén mélézva,
 a kozmosz énekére fülelve
 a semmi ágán ült,

– József Attila szíve mellett
akad még elég hely –,
alatta, körülötte
ricsaj,
trágyabűz,
tahófalvi szellemtelenség,
s mindig valamilyen *izmus*:
bolsev-, nác-, fas-, kommun-, kapital-,
meg más efféle szürrealizmus.

Nevetnie mindezen,
kivált önmagán,
csak bohócként sikerült.

„Ha kiürül a pokol, és itt van minden ördög,
a bölcsesség végső forrása a köldök.”

Elsütötte azt a kapitális tréfát,
hogy halála napján dobta föl a talpát.

*As you from crimes would pardon'd be,
let your indulgence set me free.*

*Bűneitekre miként bocsánatot leltek,
hát megbocsássatok, s szabaddá tesztek.*

Útban Elízium felé
az alvilági kompon állt,
s *Nekünk Mohács kell* címmel
fingoperát komponált.

Bohócként élt,
bohócként halt,
bohócként üdvözült –

legalábbis itt, a papíron,
amire ezt a bohóctréfát írom,
s amiből bohócsipkát hajtogatni
nem fogom holnapig halogatni...